

Decima conclusio. Licet tam numerus prædestinatorum, quam reproborum sit certissimus apud Deum, & materialiter & formaliter, non ita tamen est certus primus, quam secundus: hanc ponit Sanctus Tho. prima parte. Cuius ratio est, quia apud Deum certum est omnes qui saluantur, & damnantur, & quot saluantur, & quot damnabuntur, igitur numerus tam prædestinatorum, quam reproborum, & formaliter, & materialiter est certus apud Deum. secunda pars posita in conclusione, certitudo prædestinationis est certitudo cognitionis ordinis, & euentus, sed certitudo reprobationis est certitudo cognitionis tati, igitur numerus prædestinatorum aliter est certus apud Deum, quàm numerus reproborum, & hæc videtur esse de fide, & docet eam D. Aug. in libro de correctione, & gratia, ubi dicit certus est prædestinatorum numerus, qui neque augeri potest, neque minui: & ponitur contra quosdam magistros asserentes numerum prædestinatorum esse certum tantum formaliter, puta dicendo, centum vel mille saluantur, sed non materialiter, qui sunt illi vel isti, ponitur etiam contra Aureolum hic.

Vndecima concl. Numerus prædestinatorum nulli creature potest esse notus, nisi ex speciali revelatione Dei, hæc est de fide, quia canit Ecclesia in quadam collecta, Deus cui soli cognitus est numerus electorum in superna felicitate locandos, & ponitur hæc conclusio contra illos qui dixerunt tot homines saluari, prout Angeli ceciderunt, & etiam contra illos alios qui voluerunt tot homines saluari, quot Angeli remanserunt, & etiã contra illos alios, qui docuerunt tot ex hominibus saluari, quot Angeli ceciderunt, & insuper tot, quot fuerunt Angeli creati.

Vltima concl. Prædestinatio quo ad effectum eius iuuari potest precibus sanctorum, hæc est certa secundum fidem, quia scribitur Genesis quod Isaac rogauit Deum pro Rebeccha vxore sua, & dedit conceptum Rebecce, & ex illo conceptu natus est Iacob, qui prædestinatus fuit, sed non esset impleta prædestinatio, si natus non fuisset, igitur prædestinatio iuuatur precibus sanctorum, non scilicet quo ad præordinationem diuinam, sed quo ad effectum eius; item legitur in libro Dialogorum Beati Gregorij, quod per orationes Sancti Gregorij Traianus Imperator liberatus fuit de inferno ad agendam penitentiam, & legitur quoque de Sancta Otilia Virgine, cuius reliquie habentur in partibus Alemanie in in Diceci Agentinensi, quod tandiu legit, fleuit, & orauit pro anima patris sui ad dominum, vsque quo Deus animam illam de inferno liberauit; & hæc ponitur contra aliquos præsertim Aegyptios, qui orationibus sanctorum arbitrabantur mutari diuinum propositum, sed male intellexerunt, quia germanus sensus conclusionis est diuinam prædestinationem iuuari precibus sanctorum quoad effectum eius, non autem quo ad diuinam voluntatem, seu diuinum propositum.

Distinctio Quadagesima.

IN hac distinctione agitur de necessitate prædestinatorum, quæ materia cum sit difficillima, vt fieri potest explicabitur per diuersas conclusiones, quarum prima est. Prædestinatio essentialiter

A pertinet ad scientiam vel ad intellectum: hanc ponit Sanctus Thomas p.p. Cuius ratio est, quia dirigere & ordinare spectat ad intellectum. sed prædestinatio dicit directionem, & ordinationem creaturæ rationalis in finem super naturalem, igitur conclusio vera; Circa quam conclusionem nota vt tactum fuit supra, quod triplex circumfertur opinio de hac re; prima est Scoti, Bonauenturæ, & Gabrielis hæc asserentium, prædestinationem esse actum voluntatis. secunda est Rogerij, & Petri de Aquila affirmantium prædestinationem spectare ex æquo ad utramque potentiam. tertia est, quam proposui mus in conclusione, & hanc sequuntur nobiliores Theologi, vt Durandus, & Aegidius hic, & Alexander Alensis in prima parte summæ suæ.

Secunda concl. Prædestinatio addit supra prouidentiam: hanc docuit S. Thomas hic, cuius ratio est, quia prædestinatio dicit ultra prouidentiam aliquid ex parte prædestinatorum, & ex parte finis, & ex parte prædestinantis, igitur conclusio vera, quæ etiam supra tetigimus.

Tertia concl. Prædestinatio realiter est in prædestinate scilicet actiue, ponit tamẽ aliquid in prædestinato, scilicet passiue, puta executionem, vocationem, & magnificationem: hanc scripsit S. Thomas p.p. Cuius ratio est, quia prædestinatio est præscientia beneficiorum Dei, sed præscientia est in præsciente, & beneficia in beneficiato, igitur prædestinatio realiter est in prædestinante actiue, & ponit aliquid in prædestinato passiue, (beneficia ipsa).

Quarta concl. Liber vitæ differt secundum rationem a prædestinatione, licet sit idem realiter cum ipsa prædestinatione: hæc ponit S. Thomas multis in locis, præsertim de veritate, & ratio huius est, quia liber vitæ est notitia Dei, quæ prædestinavit aliquos in vitam æternam, & omne quod est in Deo est idẽ realiter cū ipso Deo, & prædestinatio, & liber vitæ sunt in Deo, igitur sunt realiter idẽ, & si differant secundum rationem; sed nota hic, quod liber vitæ est multiplex, vnus qui dicitur liber vitæ, quæ in eo scribuntur ea quæ deseruiunt nobis ad consequendam vitam æternam, & hic liber est sacra scriptura, quæ dicitur et liber mandatorum Dei. secundus dicitur liber de quo scribitur Apoc. quod erat clausus, & nullus poterat eum aperire, & hic liber dicitur Mysterium incarnationis. tertius licet ille in quo scribuntur omnia gesta hominis siue bona, siue mala, & apparebunt in die iudicii vt scribitur Danielis, & libri aperti sunt, & hic dicitur liber conscientia: alius liber dicitur vitæ, qui est firmissima notitia Dei, in qua continentur omnes, qui infallibiliter consequuturi sunt vitam æternam, de quo scribitur in Psalmis, in capite libri scriptum est de me, & de hoc intelligitur cõclusio.

Quinta cõclusio. Reprobatio est præscientia iniquitatis cum voluntate permittendi casum in culpam, & inferendi dationem pro culpa: hanc docuit S. Thomas p.p. Et ratio huius est, quia sicut prædestinatio est actus intellectus cum voluntate conferendi gratiam, ita reprobatio est actus intellectus cum voluntate permittendi aliquem cadere in culpam, & inferendi damnationem pro ipsa, hæc ponitur contra Aureolum, Ioannem de Bassolis, & contra multos alios noiales ponentes quatuor illa instãtia in quorũ primo Deus nihil vult Iudẽ reprobato, sed tñ actum negatiuum. in scõo vult Petro prædestinato actum positium puta